

LOKALA SIDOR

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Hur man tillämpar lärdomar från generalkonferensen

Äldste **Matthieu Bennasar**, Frankrike
områdessjuttio

Äldste
**Matthieu
Bennasar**

Jag har ofta undrat hur folk skulle reagera om de kunde köpa biljetter för att se Adam på Wembley, Abraham på Stade de France eller Mose på Santiago Bernabéu-stadion. De flesta skulle nog gärna gå för att se dem och antagligen även betala en avsevärd summa pengar för det. Som sista dagars heliga inbjuds vi var sjätte månad att mätta oss med nutida profeters ord. Generalkonferensen ligger nu i backspegeln i några månader. Hur har vi välsignats av dess starka inflytande? Hur har våra liv förändrats? Hur har vi tillämpat dess dyrbara lärdomar?

När jag förberedde det här budskapet frågade jag min familj vilka välsignelser de har upplevt av att tillämpa lärdomarna från den senaste generalkonferensen. Här följer några av deras pärlor av visdom. Vilka är dina?

- ”Jag brukade anta att min ställning inför Herren stod i omvänd proportion till mitt behov av att omvända mig. Om jag inte behöver omvändelse måste jag väl vara på rätt väg eftersom jag inte gör något fel? Men nu förstår jag enligt profetens ord att det är raka motsatsen som gäller: Omvändelse måste vara ett dagligt fokus i mitt liv för att jag ska få andlig framgång.”
- ”Efter konferensen kände jag mig manad att studera skrifterna mer uppmärksamt, och det ledde till

många fler andliga maningar som jag försökte följa.”

- ”Jag fick en nyckel till att veta när jag kan anse att min omvändelse är fullständig: När jag känner Herrens Ande innebär det att jag antingen är förlåten eller på god väg att bli förlåten.”
- ”Under konferensen fick jag en större önskan att ägna mer tid åt att få personlig uppenbarelse. Det ledde faktiskt till fler uppenbarelser och maningar, vilket jag är tacksam för.”
- ”Jag blev påmind om att det inte finns något rätt sätt att göra fel saker på och det hjälpte mig bemöta frestelser med större framgång.”

När jag funderade över dessa svar framträdde tre principer som kan hjälpa oss i vår önskan att utvidga de välsignelser som generalkonferensen kan ge:

1. Det finns ingen genväg till andlig tillväxt, vi måste göra jobbet. Oavsett hur upplyftande och uppbyggande en konferens är kan andlig tillväxt inte bära frukt förrän vi handlar enligt den personliga inspiration vi fått under konferensen.
2. När vi fokuserar på de löften vi fått under konferensen känner vi igen Herrens välsignelser snabbare och känner hans kärlek till oss med större kraft. Vi kanske gläder

oss åt att nationer öppnar sig för evangeliet, utan att inse att det sker som en del av de välsignelser som utlovats i den profetiska uppmaningen nyligen att använda kyrkans uppenbarade namn på rätt sätt. President Nelson sa: ”Jag lovar er att om vi gör vårt bästa för att återställa det rätta namnet på Herrens kyrka ... ska [vi] få Guds kunskap och kraft till hjälp att föra Jesu Kristi återställda evangeliums välsignelser till varje nation, släkte, tungomål och folk.”¹

3. Som skrifterna påminner oss är mönstret för andlig inlärning upprepning. För att komma ihåg, införliva och slutligen tillämpa principerna från generalkonferensen, behöver vi vanligtvis möta dem flera gånger. Att studera en gång ger därför sällan den förväntade behållningen. Det är genom avsiktliga, upprepade studier som vi blir levande epistlar, med buden skrivna i själva våra hjärtan.

När vi begrundar den senaste konferensen och förbereder oss för nästa, låt oss då komma ihåg att dessa är tillfällen då vi har privilegiet att drastiskt kunna minska avståndet till det gudomliga i våra liv och en ypperlig möjlighet för oss att röra vid Guds hand. ■

FOTNOTER

1. President Russell M. Nelson, ”Kyrkans rätta namn”, *Liahona*, november 2018, 89.

Våra svenska pionjärer – Inga Bondesson

Lennart Bondesson

Linköpings gren

Den 3 maj 1923 föddes Inga i den värmländska glasbruksorten Liljedal. Inga var det yngsta barnet i en skara på fyra. Familjen flyttade senare till Segmon där pappa Karl arbetade på Kyrkbyns sulfitfabrik.

När Inga var 16 år träffade hon Nils på festplatsen i Liljedal. Nu började ett annorlunda liv för Inga eftersom Nils var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Nils kom från Blekinge där kyrkan fanns organiserad sedan länge och hans farmors mamma hade som den första i slakten döpts i april 1871.

Inga studerade allt hon kunde komma över om kyrkan och undersökte också andra kyrkor för att jämföra deras läror. Det blev en lång process för Inga, men den 25 februari 1947 var hon redo och döptes i kyrkan.

Den 24 mars 1946 vigdes Inga och Nils i Eds kyrka i Värmland. Deras första bostadsort som gifta blev Grums. Här föddes barnen Lennart, Peter och Ingalill.

Efter 11 år i Grums gick flyttlasset till Karlstad där Nils fått en tjänst på Karlstads Mekaniska Werkstad. Detta innebar en stor välsignelse för familjen eftersom församlingen där Nils var grenspresident fanns där. Det hade varit slitsamma år att utan egen bil ta sig de tre milen till kyrkan varje söndag. Nu utökades familjen med det fjärde barnet Karin.

Eftersom Nils reste mycket i sitt arbete fick Inga ta en stor del av hemarbetet.

1971 flyttade familjen till Norrköping. I Norrköping bodde Nils föräldrar och syskon och det blev ett naturligt val att flytta dit när Ingas familj inte längre fanns kvar.

Efter att de varit gifta i 48 år avled Nils 1994.

Tack vare att Inga i dag bor i ett gårdshus hos dottern Karin och hennes man Björn samt med hjälp av hemtjänst kan hon fortfarande, vid 96 års ålder, bo kvar hemma.

FOTO CAROLINE LINDEN

Inga Bondesson

Familjen utökas ständigt med fler medlemmar och det som 1946 startade med Inga och Nils har i dag blivit 61 personer. ■

Ingas söner Lennart och Peter tillsammans med några av sina barnbarn utanför kyrkan i Norrköping. Genom Ingas make Nils är dessa pojkar sjunde generationens medlemmar i kyrkan i Sverige!

Små och stora svenska mirakel

Nancy Bertilson

Handens församling

Min man Bo Christer studerade till läkare och jag, Nancy, var hemmamamma med vårt första barn. Vi hade det alltid knapert och särskilt vid ett tillfälle hade vi, trots att det var två veckor kvar till löning, inga kontanter och nästan tomt i köksskåpen. Vi funderade på hur vi skulle få fram pengar till mat.

Vi hade betalat vårt tionde, men vårt fasteoffer låg i ett kuvert som vi skulle ge till biskopen. Tanken kom

att vi ju kunde använda pengarna i kuvertet till mat och betala vårt fasteoffer senare. Men när vi bad om det blev vi påmind om Herrens löfte i Malaki 3:8-12 där han lovar att "öppna himlens fönster" och "ösa ut välsignelse över [oss] i rikt mått" om vi lämnar vårt tionde och offergåvor. Vi kom överens om att pröva Herrens löfte och gick över med kuvertet till biskop Nils Lundgren.

Dagen efter att vi betalat vårt fasteoffer kom Bo Christers föräldrar på besök helt oväntat. På kvällen, efter att de gått, låg ett kuvert under Bo Christers kudde med en 50-kronorssedel i. (Det var mycket pengar på den tiden.) Vi var så tacksamma! Vi hade inte avslöjat för dem hur det stod till med vår ekonomiska situation.

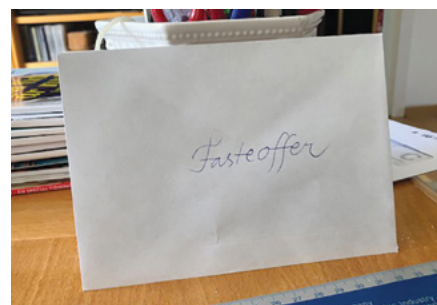
Någon dag senare kommer min syster Sylvia Eriksson hem till oss och överlämnar massor av kött som hon kommit över billigt. "Åh tack, vad snäll du är!" sa jag förstås.

Ytterligare någon dag senare kommer Rudolf Hanke förbi, en medlem i församlingen som inte var vår hemlärare. När jag öppnar dörren står han där med en stor kartong spa-gettikrokar. Han säger att när han var i affären och handlade till sin familj kände han sig manad att köpa en kartong till oss. Då började jag gråta. Jag förstod då sambandet med vårt fasteoffer och berättade för Bo Christer när han kom hem. Vår familjbön den kvällen var full av tacksamhet.

Detta var inte allt. På fredagen kom en avi från posten om ett paket till oss. Jag hämtade ut paketet och när Bo Christer kom hem på kvällen öppnade vi det tillsammans. Det var ett avlångt paket från en syster Vehkalahti i samma församling som Bo Christer tillhört innan vi gifte oss. Vi tänkte att det var en försenad bröllopspresent. När vi öppnade paketet innehöll det en lång limpä och när vi skar i den låg det långa korvar inuti. Vi tittade på varandra och både grät och skrattade om vartannat av tacksamhet. Under samma vecka hade vi fått uppleva fyra mirakel!

Nu rådde inga tvivel om vad Herren försökte säga till oss. Om vi betalar vårt tionde och fasteoffer kommer vi alltid att ha det vi behöver. Herren kan

ju till och med sända ner manna från himlen om det skulle behövas. Dessa fyra mirakel var långt mer värda än det offer vi gav till Herren i kuvertet. Sedan dess har vi alltid gett Herren hans del först varje månad, och vi har blivit rikt välsignade. ■

Avresande missionärer

Camilla Lundkvist från Västerhaninge församling har kallats på mission. Hon kommer att verka i Englandmissionen Manchester. Camilla är dotter till Mats och Lotta (f. Benjaminsson) Lundkvist.

Emma Stenberg från Utby församling har kallats på mission. Hon kommer att verka i Frankrike missionen Paris. Emma är dotter till Johannes och Linda (f. Blomberg) Stenberg. ■

Hemvändande missionärer

Sandra Lundkvist från Västerhaninge församling har kommit hem från sin mission. Hon har verkat i Utahmissionen Temple Square. Sandra är dotter till Mats och Lotta (f. Benjaminsson) Lundkvist.

FOTO JACOB PINE

Johanna Hulldin från Alingsås församling har kommit hem från sin mission. Hon har verkat i Englandmissionen Manchester. Johanna är dotter till Martin och Charlotte Hulldin.

Nina Hulldin från Alingsås församling har kommit hem från sin mission. Hon har verkat i Englandmissionen London. Nina är dotter till Martin och Charlotte Hulldin. ■

Johanna Hulldin

Nina Hulldin

Sveriges nyaste församling finns i Kristianstad!

Marie Jacobsson Strandberg

Den 19 maj 2019 lades Kristianstad gren ner. Hur tråkigt hade inte det varit om det inte var för att tiden äntligen kommit för Kristianstad församling att organiseras. Entusiasmen var stor och tacksamhet fyllde allas hjärtan.

Hur länge hade vi inte längtat efter och bett för detta?

Kristianstad grens historia sträcker sig tillbaka ända till 1850-talet. Vad har hänt under alla dessa år? Och hur kan vi fortsätta gå framåt med ännu större steg?

Uppteckningar i kyrkans historiska bibliotek visar att det fanns flera grenar med medlemmar i närområdet, i Hässleholm, Nävlinge, Vittskövle och Kristianstad under andra halvan av 1800-talet. Många emigrerade till USA. En missionär, Andrew Anderson, var verksam i Kristianstad ett helt år, 1883–1884, och hans dagbok finns skannad i kyrkans historiska bibliotek i Salt Lake City. Kort efter hans ankomst den 1 september tog han och hans kamrat en promenad i skogen på sin nya "arbetsmark" och han berättade: "Jag är glad i min själ för jag var så väl mottagen." Den andra söndagen

predikade de på en plats i skogen och han skrev: "Herrens Ande var över mig i hög grad och runt 100 människor fick vittnesbörd om sanningen."

Kristianstad gren har under många år haft en positiv och inbjudande gemenskap och vi hoppas fortsätta växa. Vi vet att det finns många människor som behöver evangeliet i vår närhet.

Brita Eriksson, 92 år, fanns med redan på 50-talet, som en av den handfull medlemmar som turades om att leda lektioner och hålla tal. Så tacksamma vi alla är för Brita! Hon bjuder gärna människor på bussen att följa med in i kyrkan. Det går inte att ta miste på glädjen över evangeliet i hennes liv. Tänk att vi fortfarande får mötas av hennes varma leende varje söndag!

På 70-talet var grenen mycket liten och missionspresidenten funderade på att lägga ner grenen helt. Men det fanns en grupp ungdomar som han var rädd skulle förloras om de behövde åka ända till Malmö. Bland dessa var Britas söner, tvillingarna Peter och Björn Eriksson, som båda senare verkat som grenspresidenter i omgångar,

Tony Clark, som just nu verkar som Malmös stavsprezident, och Hans Strandberg, som verkat som grenens kamrer i många år. I stället för att lägga ner grenen kallades ett missionärspår, Anders och Margit Mårdby, som grenspresident och gott stöd. De följdes av paret Nordlander, båda paren från Göteborg. Så tacksamma vi är i dag för detta beslut att satsa på vår lilla skara. Dessa ungdomar hade trofasta mödrar som ensamma tog dem till kyrkan.

På 80-talet upptäckte några danska familjer den skånska naturen och pendlade gärna till arbetet. Evy och Claus Pedersen har lett oss i söndagsskolan i många år och stimulerat vårt kunskapssökande. 1987 flyttade familjen Liliana och Mauricio Caballero från Chile in med sina tre söner. De blev till stor glädje. En tredjedel av den aktiva församlingen i dag utgörs av medlemmar med släktband till familjen

Caballero, varav 23 personer på bilden!

Hans Strandberg, system Marie och modern Birgitta flyttade var och en ut från grenen men kom tillbaka med familjer och fann glädje i att vara tillbaka vid rötterna. Birgitta gifte sig med Bo Wennerlund år 2000 (se *Liahona*, mars 2019) och Bo verkade som grenspresident när vi fick vårt stora fina kapell år 2006.

Församlingen med medlemmar från flera olika kulturella bakgrunder känns stabil i dag. Vi har flera unga familjer från barnen som vuxit upp, vilket ger starkt hopp inför framtiden. Vi älskar våra missionärer och vi älskar att ta emot besökare. En gång i månaden har vi knytkalas efter mötena.

Vår stavsprezident Tony Clark anser att tillväxten i Kristianstad bottnar i medlemmarnas kärlek till vår himmelske Fader, Frälsaren och till varandra. Detta, menar han, har lett till smittsam

familjär gemenskap, hängivenhet i ämbeten, undervisning av evangeliet i hemmen och glädje i missionärsarbetet.

Nu ville stavsprezidentskapet att vi skulle slå på stort med firande lördagen innan församlingsbildandet. En hejdunrande fest med andra ord! Alla blev på något sätt engagerade i arbetet. Det blev ett fint sätt att visa vår stora tacksamhet och glädje för den tillväxt vi sett. Daniel Sandelin, 17 år, sa till sin familj när de var på väg hem, trötta efter många timmars arbete i kyrkan med förberedelser: "Vi ska be! Och vi ska tacka Gud för att vi fick möjlighet att tjäna idag!"

Det blev verkligen en fin festlighet, med proffsig sång och musik, mycket mat och information om kyrkan till de många besökare som kommit dit. Vi var också glada för alla medlemmar som kom från närliggande församlingar. Hela Malmö stav gladdes med oss!

Biskopsrådet i Kristianstad. Från vänster: Kent-Ove Jacobsson, Peter Eriksson (biskop) och Hans Strandberg

Brita Eriksson

På söndagen hade vi också extra välfyllda bänkar och vi röstade med glädje in ett nytt ledarskap, ett biskopsråd, i Kristianstad församling! Det blir svårt att vänja sig vid dessa nya begrepp, men vilket kärt besvär! Biskop blev tidigare grenspresident Peter Eriksson, med rådgivare Hans Strandberg och Kent-Olof Jacobsson. Kent-Olof har varit medlem i tre och ett halvt år och uttrycker ofta stor glädje över sin omvändelse till evangeliet efter många år helt utan gudstro. Trion har känt varandra länge eftersom Hans och Kent-Olof

är barndomsvänner och några gånger följde "Kenta" med till kyrkan på aktiviteter i yngre tonåren och träffade Peter och de andra ungdomarna.

Herren har med trygg hand lett verket i Kristianstad. Vi påminner oss ofta om att inte ta den varma gemenskapen vi har för givet. Det är så lätt att såra varandra. På söndagsskolan tar vi ofta upp vikten av att inte ha en dömande attityd, utan att vår uppgift är att ge varandra stöd och kärlek. Det ska vara en glädje för alla att komma till kyrkan, vare sig man är ny eller veteran i evangeliet. ■

**Bonnie
och Paul
Oscarson**

**Margit
och
Anders
Mårdby**

Syster Bonnie Oscarson om offer och Kristianstads gren

När Bonnie Oscarson verkade som Unga Kvinnors generalpresident talade hon på den årliga kvinnokonferensen på Brigham Young University 2015 i Provo i Utah. Före sin tid som generalpresident hade hon varit verksam i Stockholms tempel där hennes man Paul K. Oscarson var tempelpresident under tre år. Längre tillbaka, 1976–1979, bodde familjen Oscarson i Göteborg. Då presiderade Paul Oscarson över Sverigemissionen Göteborg. I sitt tal på konferensen gick Bonnie Oscarson tillbaka till deras tidigare verksamhet i Sverige.

"När vi tjänstgjorde i templet i Stockholm kom Hans Strandberg på besök. Han var från Kristianstad. När min man hörde stadens namn berättade han för honom att Kristianstads gren hade en mycket speciell plats i hans hjärta på grund av en upplevelse vi hade när vi verkade som missionspresidentpar i Sverige i slutet av 1970-talet. Min man berättade:

'Strax efter bildandet av Göteborgsmissionen stötte vi på en svår uppgift. Den lilla grenen i Kristianstad kämpade verkligen. Bristen på prästadömsbärare som kunde leda den lilla grenen fick oss att överväga att avveckla grenen och i stället slå ihop den med Malmö gren, cirka 10 mil bort. Även

om detta kunde ha varit en meningsfull lösning ur organisatorisk synvinkel så fanns det en sak som bekymrade oss. Det fanns några barn och ungdomar i Kristianstad som aldrig skulle få njuta av medlemskapets fulla välsignelser genom att bo så långt ifrån kyrkan.

Som missionspresidentskap bad vi och sökte Herrens vägledning för att få veta vad vi skulle göra. Ett svar kom till oss. Om profeten Brigham Young på sin tid kunde kalla familjer att flytta från en plats till en annan för att bygga upp kyrkan, så varför skulle inte vi kunna göra det? (På den tiden fanns det bara få äldre par som missionerade för kyrkan och i Sverige fanns det inte några alls.) Jag kontaktade äldste Joseph B. Wirthlin som då var områdespresident i Frankfurt och bad honom om godkännande. Han stödde förslaget och vi bad Anders och Margit Mårdby att komma upp till missionskontoret i Göteborg. Efter att under många år ha arbetat för SJ hade Anders just nått den tidpunkt i sitt liv som många arbetande människor ser fram emot, nämligen pensioneringen! Äntligen skulle han få vara hemma och göra alla de saker han hade drömt om – särskilt att få

Denna tavla visar var medlemmarna från Kristianstad har tjänat sina missioner

tillbringa tid med sina barnbarn.

”Broder och syster Mårdby, Herren vill att ni flyttar till Kristianstad under de kommande 18 månaderna.” Jag kommer aldrig att glömma Anders ansiktsuttryck. Det var vitt som ett pappersark... han var helt chockad.’

Här kan vi flika in att Anders Mårdby hade drabbats av en blodpropp en kort tid innan kallet kom. Enligt hans dotter Harriet Klarin förklarade Anders detta för president Oscarsson i tron att han därför inte skulle kunna ta emot denna kallelse. Men president Oscarsson tittade på honom och sa: ”Vilken roll spelar det om du dör i Kristianstad eller Göteborg?” Enligt Harriet hjälpte dessa rättframma ord Anders att tacka ja till kallelsen.

President Oscarsson berättade vidare för Hans Strandberg: ’Paret Mårdby flyttade snart till Kristianstad. Anders kallades till grenspresident och Margit blev president för hjälpföreningen. Paret Mårdby (och paret Nordlander som följde) bokstavligen räddade grenen. De besökte medlemmar, de planerade aktiviteter och de undervisade om evangeliet.’

När min man avslutade sin berättelse svarade Hans känslolöst: ’Jag var en av barnen som ni oroade er för.’ Båda blev djupt rörda när Hans berättade hur det gått för de andra ungdomarna i Kristianstad, hur de verkat som missionärer och hur de utfört annat tjänande i kyrkan. Man kan inte låta bli att undra hur många liv som blivit berörda och berikade för att paret Mårdby tog offerlagen på största allvar, även om det var det sista de ville göra.”

Syster Oscarsson avslutade sedan sitt tal med att säga: ”Systrar, vi visar vår kärlek till Herren genom att generöst hålla våra förbund med honom i allt vi gör i våra liv.” ■

Du måste skriva om Okoro Okoro Omaka!

Terez Nilsson

lokalredaktör

När patriarken i Stockholms södra stav och tillika min morbror ringer och förklarar med myndig röst att han just träffat någon jag måste skriva om, då lyssnar jag och lyder. Bruno Klarin hade gett Okoro hans patriarkaliska välsignelse och fascinerats av denne mans utstrålning och väg till Sverige och till evangeliet.

Familjen Okoro tillhör Södertälje församling. När biskop Mark Anderson hörde att jag som Liahonas lokalredaktör ville skriva om hans rådgivare i biskopsrådet såg han till att vi hamnade på samma midsommarmfest. När vi kom till våra vänner i det sommarvackra Viksberg utanför Södertälje var det 14-åriga Alice Okoro jag först fick chans att prata med. Alice berättade hur mamma Angela hade träffat missionärerna utanför kyrkans möteshus i Södertälje och hur hon tagit med sig Alice till kyrkans möten. Pappa Okoro var först lite skeptisk till kyrkan. Han ifrågasatte Mormons bok. En missionär sa till Okoro att han behövde be om Mormons bok med uppriktigt hjärta. Genom bön fick Okoro sedan bekräftelse på att Mormons bok är sann. Inom loppet av tre månader under 2014 döpte sig först mamma Angela, sedan nioåriga Alice och till sist pappa Okoro. Familjens tvillingar, Patricia och Dominic var då bara tre år gamla.

Alice berättade att hon själv och mamma Angela hade det bra hemma i Nigeria medan hennes pappa åkte runt i olika länder och försörjde familjen som professionell fotbollsspelare. När Okoro kom till Sverige för att spela för Syrianska FC påbörjade han arbetet

Familjen Okoro Omaka utanför templet i Stockholm

med att försöka ta hit sin familj. Detta lyckades till slut. När Angela och sexåriga Alice bosatte sig i Sverige väntade familjen tillökning. Svensk sjukvård visade sig bli till stor välsignelse för familjen. Tvillingarna föddes i vecka 27 och vägde bara cirka 900 gram var. Läget var mycket kritiskt och först efter tre månader kunde barnen få lämna Karolinska sjukhuset i Huddinge. Nu är barnen friska och starka. Dominic tränar fotboll och vill gärna bli fotbollsspelare som sin pappa och Patricia håller på lära sig olika dansstilar på Kulturskolan Södertälje.

Jag frågar om drömmar och målsättningar och får veta att 14-åriga Alice vill bli jurist. Hennes föräldrar förklarade för henne att om detta är hennes mål så behöver hon arbeta hårdare i skolan. Alice lyssnade och kunde höja sina betyg ordentligt när hon nu slutade sjuan. Familjen har köpt mark och börjat bygga ett hus i Okoros hemkommun i Nigeria. Men för barnens utbildnings skull väljer de att bo kvar i Sverige. Kyrkan finns nära deras hem i Nigeria. En av Okoros barndomsvänner

är biskop. Och Angelas mamma har nyligen låtit döpa sig.

Idag arbetar Angela på ett vårdhem och Okoro har arbetat som teamledare på Scania. Han blev nyligen befordrad och arbetar nu som verksamhetsutvecklare (SPS) på

Scania Sverige AB. Familjen Okoro sätter stort värde på sitt medlemskap i kyrkan. Okoro förklarar:

”Södertälje församling betyder mycket för mig och min familj. Det är en församling full med kärlek. Jag och min familj känner oss aldrig ensamma.

Vi saknar våra familjer i Nigeria, men medlemmarna gör det enklare för oss. Vi känner oss trygga och älskade. Jag vittnar av hela mitt hjärta att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann och att vi har en levande profet som leder Herrens kyrka på jorden.” ■

Vår tid i templet i Köpenhamn

Jörgen och Viveka Svensson

Under snart tre år har Jörgen och Viveka Svensson från Helsingborgs församling tjänat i templet i Köpenhamn. Jörgen har tjänat som rådgivare till president Ingvar Olsson och Viveka har varit assistent till Barbro Olsson som verkat som tempelvärdinna. Deras kärlek till templet och dess förrättningar har vuxit under denna period. Jörgen och Viveka berättar här lite om detta speciella tempels historia samt några av de insikter de fått under sitt tjänande.

Templet i Köpenhamn byggdes och invigdes ursprungligen som möteshus 1931 av äldste John A. Widtsoe i de tolv apostlarnas kворum. Knappt 70 år senare påbörjades ombyggnationen av denna älskade kyrkobyggnad till ett Herrens tempel. Templet invigdes i maj 2004 av president Gordon B. Hinckley. I år är det alltså detta tempels 15-årsjubileum.

Templet i Köpenhamn har en unik arkitektur som omfattar en trappa och fyra stora pelare i fronten som påminner om Salomos tempel i Gamla testamentet. Templet är vackert inrett i med unika möbler i nordisk design. Tavlor med motiv av svenska och danska konstnärer, som Carl Bloch, pryder väggarna. En stor väggdekoration föreställande livets träd skapades för templet av den svenske konstnären Kurt Sjökvist som tillhör Gävle gren. Joseph F. Brickey, samme konstnär som gjort väggmålningarna i templet i Rom, har målat väggarna i doprum och begåvningsrum.

Viveka:

I templet kan vi lämna vår vardag, våra problem och bekymmer åt sidan. Våra sinnen blir klarare och vi är mer mottagliga för den Helige Andens påverkan. Det finns en slöja mellan vår värld av dödlighet

och Guds värld av evigheter. Den kan bli mycket tunn ibland.

Jörgen och jag blev beseglade tillsammans den 13 december 1988. Vi är sammanbundna med varandra och med de barn vi fått tillsammans. Nu drygt 30 år senare förstår jag bättre vad det innebär. Den 8 december 2018 var också en speciell dag för mig. Mina föräldrar blev beseglade till varandra i templet i Köpenhamn. Jörgen var ställföreträdare för min pappa och en av våra döttrar var ställföreträdare för min mamma. Jag blev också besegrad till mina föräldrar. Att ha bundit banden i släktkedjan, både framåt och bakåt, är en fantastisk känsla.

Jörgen:

I första Moseboken står det om hur Jakob, son till Isak, var på väg till Paddan-Aram för att hämta en hustru. Det blev kväll och han lade sig för att sova med en sten under huvudet och drömde. Han drömde om en stege som var rest mot himlen, att Gud stod överst och hur änglar gick upp och ner på stegen. När han vaknade sa han: ”Hur helig är inte denna plats! Det måste vara Guds boning, här är himlens port” (1 Mos. 28:17).

Jag kan vittna om att templet bokstavligen är porten till himlen. Här ingår

Jörgen och Viveka Svensson

FOTO: JÖRGEN SVENSSON

vi förbund som förbereder oss för att leva i Guds närhet, förbund som förbereder oss för det celestialet riket. Här beseglas vi tillsammans med våra familjer för tid och all evighet. Vi kan alla gå på denna förbundsstege tillbaka till Gud.

När Kristus dog på korset brast förlåten i templet (Matt. 27:51 och Luk. 23:45). Vägen till det allra heligaste öppnades för alla som vill komma in. Vi kan alla få en tempelrekommendation och påbörja vår resa tillbaka till våra himmelska föräldrar.

Templet är Herrens hus, helgat åt Herren. ■